

Pesta 30 maiu. (11 iuniu.)

Va esi in fia-care domineca. | Redact.: strad'a palariei nr. 7.

Nr. 22.

Anulu VII, - 1871.

Pretulu pe anu 10 fl, pentru Romani'a 2 galbeni.

Revederea dupa resbelu:

De ce taceti?

nimi doióse ce suspinati
 Dupa dreptate, dupa amoru;
 Sperantie pure ce ve 'naltiati
 P'unu visu de auru spre vítoriu:
 Guri insetate de frumuseti,
 De ce taceti?

Selbe profunde, misterioáse,
 Pline de umbra si de flori,
 Riuri cu síópte armonioáse,
 Venturi usióre, campuri cu flori
 Si voi stanci negre, arbori maretí,
 De ce taceti?

Frunti inspirate, priviri aprinse
 Si obosite de priveghiári,
 Gandiri perdute, sperantie stínse
 Prin mfi de chinuri si de doreri,
 Sudori si sange, . . . bardi si poeti
 De ce taceti?

Lacrimi secrete, necunoscuté,
 Suspinu de lume nepriceputu,
 Fapte sublime, timpuri trecute,
 Si tu in pulbere prefacutu
 Vechiu romanu geniú . . . umbre maretí,
 De ce taceti?

Idei de pace si de fratfa,
 De libertate si de amoru,
 Imnuri de fala, de bucurfa,
 Sperantie-nalte de vítoriu,
 Martiri si preoti . . . eroi maretí,
 De ce taceti?

O! rumpeti, rumpeti lung'a tacere,
 Din letargfa ve desceptati
 Si cu strabun'a, vechi'a potere
 Ridicandu glasulu, vorbiti, strigati:
 Unire, fortia, pace 'ntre frati!

N. Niculeanu.

Visu si realitate.

— Novela. —

Domnulu Laudeanu erá unu economu be-
 tranu, si dupa credinti'a toturora fórte avutu.
 Elu si socf'a sa portau grige de unic'a loru ne-
 póta Cecilia Laudeanu; remasa inca mica de
 parintii ei, orfana si seraca. Ea se educá intr'

unu institutu fórte bunu, din care esí in etate
 de 15 ani. Si acum se aflá de unu anu la un-
 chiulu ei.

Jun'a féta erá la elu ca o servitóre; si de-
 multe ori i pareá amara panea ospitalitáti. Nu
 pentru cá unchiulu si matusi'a ei aru fi ómeni
 asié rei, ci erau de totu straini in simtieminte
 delicate! Ei cu cuvinte dure i totu aminteanu
 binele, care l'au facutu pentru ea; ea asié se
 deoblegá a se supune la tóte vointiele loru.

Intr'o demanétia betranii dejunau la mésa;
 — ér Cecilia nici sê dejune nu avea repausu, ci
 totu se scolá ca in fine sê implínésca ordinile
 cari i se dedeau. Apoi éra revinea la locu, fara
 de a aretá cea mai mica impacientia, in sujet-
 tiunea acést'a servila.

Cecilia de o talia nalta, subtila si svelta,
 erá de o frumsétia remarcabila. O aparitiune
 de care numai poetulu póte visá, si pictorulu a
 reproduce. Fisonómia ei nobila, cu trasure de
 o regularitate suava.

Fruntea ei senina, incoronata de unu peru
 negru si tufosu. Pe fati'a ei pura de zepada,
 surideau dóue radie usióre; ochii-i mari si vên-
 neti, straluciau atátu de melancolicu; sprince-
 nele-i negre si fine, exprimau o bunetate virgi-
 nala. Gur'a-i mica si purpuria, ascundea dintii
 cei albi de margaritari.

Inse unu observatoriu atentu ar fi fostu si
 mai frapatu de modesti'a si caracterulu desvol-
 tátu alu acestei fiintie.

— Noi nu ti-dícemu acést'a, draga Ceci-
 lia, pentru ca sê-ti aruncámu — graí dnulu
 Laudeanu nepóte, — ci educatiunea ta ne-a
 constatu dieu multu; . . . tórna-mi apa in po-
 calu! . . . Noi vomu si cautá, cá de se va mijlocí
 noroculu de care ti-am mai vorbitu, sê te ma-
 ritámu. Cá vedi, Szedky se invoesce sê te ia fara
 zestre. . . He! he! nepót'a mea, — continuá elu
 ridiendu, — vedi petítori de acestia se afla tare
 raru. . . si fetele fara zestre au sê se bucuré de
 unu asemene norocu.

— Asié-e dieu Cecilia, — adaugea matu-
 si'a, o muiere cam de 50 ani, si grasa, — si-
 lesce-te, profita de ocaziunea acésta. Nóue ni-a
 fostu mila de tine, si de aceea te-amu luatú la
 noi; si firesce, cá noi nu regretámu ce amu
 spesatu cu tine. Inse amu vol sê te areti si tu
 recunoscatória. E dreptu, cá noi n'avemu prunci;
 ci déca nu avemú, nici nu ni refusámu nimicu,
 ce ni cere anim'a. . . Asié dara poti vedé, — cá
 n'ai multu sê ascepti de la noi.

Cecilia devení palida de asprimea acestoru
 cuvinte. Inse ea tacea; — cugetele ei pareau cá
 sbóra si 'ntr'alta parte.

Matusi'a ei o contemplá suprină, apoi o întrebă :

— E bine, tu nu ni respondi nimica ?

— La ce potu eu sê respundu, matusi'a mea ?

— Cum ... d'apoi in planulu maritisiului, de care ti-vorbim.

— Acest'a e unu planu la care nu potu respunde positivu, — respunde fét'a timidu.

— Ce vrei tu ? — o întrebă unchiulu res-titu, — déca Szedky te cere, tu trebuie sê te mariti. Dóra ai minte, sê nu refusi asié o par-tia, unde e avere mare, si casa asié vediuta.

— Oh ! — oftă jun'a — dar nu e avut'ă capulu lucrului ; eu nu iubescu pe Szedky, si ce e mai multu dinsulu nu e Romanu, si acést'a mi-lu face si mai nesuferitu.

— Eh, tu esti prunca, si judeci tóte pe dosu — observă betran'a — sê aibi tu numai rangulu si avut'ă, apoi ce-ti pasa ?

Acum vediendu Cecilia, câ unchiulu si matusi'a ei, vreu sê o silésca la pasiulu acest'a, numai ca sê scape de ea ; li dîse in contra animei :

— Fiti dara asigurati, câ totu voiu face, ce depinde de la mine, ca in fine sê nu ve mai fiu — spre greutate.

— Ah, ah, éta câ nu pricepi valórea cu-vintelor ; cine a dîsu câ ni esti spre greu-tate ?

— Vedi, asta ni este plat'a, — întregi matusi'a, — pentru ce amu spesatu cu tine ca si cu fét'a nóstra.

— Nu, oh, nu ! — erupse serman'a orfana plangêndu, — eu nu voiu uită nici odata, câ de candu am remasu de parintii mei, dvóstre m'ati adoptatu. Si Domnedieu vede rogatiunile mele, cari i le indreptu in semnu de recunoscintia pentru dvóstre.

— E bine, fic'a mea, — dîse dn'a Lau-deanu nepetrunga, — déca e asié, tóte voru merge bine, si noi tienemu la promisiunea ta.

— Vedi asié nepót'a mea, — adause unchiulu Ceciliei. — acum mi-place de tine, candu te vedu multiamitória. Si ti-concedu sê spuni lui Tóderu sê prinda caili sê te duci la advocatulu Sateanu, in orasiulu Y, câ mi-pare câ ai primitu de la elu o epistola, in care te chiama la ei pe vre o câte-va dîle.

Fati'a Ceciliei se insenină ca de o radia de sperantia ; ea întrebă cu umilintia pe unchiulu seu :

— Si câtu potu eu sê remanu la amiculu parintelui meu, in Y ?

— D'apoi ti-permitu trei dîle, — dîse matusi'a ei, vrendu a-i favorisă asta data.

Cas'a dlui avocatulu Sateanu, erá fôrte onorata. Dnulu Sateanu, unu barbatu invetiatu si cu esperintia. Soc'ă lui inca erá o femeia culta si amabila ; ambii iubiau multu pe Cecilia, si cu repausatii parinti ai ei au traitu in o amicitia intima. De aceea Cecilia avea mare in-credere in ei ; ea se duse a-i cercetă, si sér'a sôsî la binevoitorii sei.

Cecilia si-planse loru dorerea sa ; si i rogă sê-i steie intru ajutoriu, adeca — sê vorbésca cu rudeniile sale, sê nu o silésca a se maritá, dupa acel'a pe care nu-lu suferu.

— Hm, d'apoi cum potu ei sê te silésca ? — dîse in fine dnulu Sateanu unu barbatu cam de 40 de ani, — ei, cari au numai o nepóta, si sunt betrani cu atât'a avere !

— Da, dnule, — respunde Cecilia — si loru éra pentru acea li place de Szedky, pentru câ e avutu. Ci eu, o ! eu, despretiuescu, si mi-pare ridicula o casatoria care e basata numai pe interesu. Câ-ci, oh ! — suspină ea — déca trebuie sê dau unuia man'a mea vre odata, acést'a sê nu se 'ntemple, decātu prin unu nobilu si sacru amoru. In fine, demnu de ceea ce-lu simte, si de celu ce lu-inspira...

— Én nu te superá draga, câ-ti vomu ajutá noi, — o mangaiă dn'a Sateanu, candu barbatulu ei se departă in chili'a sa, — vomu vorbi noi cu unchiulu teu, câ esti inca tinera ; si in fine i vomu spune, câ va veni timpulu, candu ti-vei dá man'a de buna voia celuia pe care lu-iubesci... Asié dara ?

Unu purpuru usioru coloră fruntea Ceciliei ; ea si-atînti privirea in josu, dîcêndu : o eu nu am iubitulu inca... pe nimé.

— Da, firesce, câ nu ai iubitulu, — replică dn'a suridiendu, — numai câtu nutresci o simpatia mare catra portretulu tinerului Adonisu Oldescu... O ! nu rosí asié, câ déca tu simti simpatia catra a lui... apoi si elu catra alu teu. In septemanile trecute, — continuă dn'a, — elu sôsî de la Vien'a, câ-ci scfi câ acum e vacatiune ; elu mai are unu anu, apoi va fi medicu. — Si cum dîcu, elu a venitu la noi sê faca visita. Atunci vediendu elu pe mésa albumulu, lu-esamină dupa datin'a tineriloru ; si deodata ochii lui se oprira indelungu pe portretulu teu ; in fine me întrebă câ cine esti ? Eu i spusei. Elu mi-dîse câ te cunósce, ci numai din audiu ; si fara de a observá eu, ti-luă portretulu cu sine.

Dembrowsky.

Arnauld.

Jules Vallés.

Paschal Grousset.

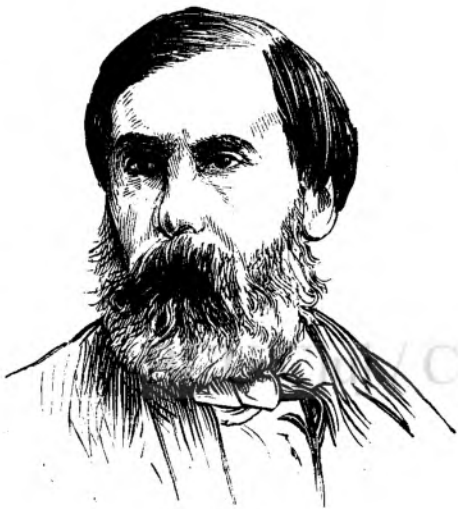

Assi.

Capii „comu-

Generalulu Cluseret.

Gambon.

Cournet.

Delescluze.

Pyat Felix.

neii de Paris.

Cecilia tacù, inse nu potù contení o bucuria secreta; ea si-radicà privirea sa candida, in care se reflectá inocenti'a sufletului seu.

— Ma voi nu v'ati vediutu inca, — dîse éra dn'a Sateanu, — si de aceea, fiindu câ esti aici vomu merge mane la mam'a lui, dn'a Oldescu, in visita. Sciu, câ i va paré bine sê te véda. Câ-ci me si intrebà de tine, câ dreptu e câ te mariti?...

— Sê mergemu dara, — respunse Cecilia timidu, si cu o vóce vibranda; si acum simtî anim'a batendu audîbilu la cugetulu câ mane o sê véda pe idealulu seu... despre care melancolisá atât'a in secretu; pe care lu-vedea in visuri numai, a carui nume zefirulu lu-sioptea si paserile lu-cantau. „O mane! — oftà ea incetu — voiu fi eu óre fericita, séu — nefericita?...

Dómn'a Oldescu érá veduva de patru ani; si locuía totu in orasiulu Y. Aici posedea o casa cu o gradina minunata; aici traiá ea retrasa si singura, pentru câ fiulu ei petrecea totu in departare, facêndu doctoratulu la Viena. Ea inse se consolá, mergêndu desu la mormentulu sociului seu, a carui suvenire o conservà pana la mórte in peptulu seu. Unic'a distractiune a sa érá economí'a casei.

In diu'a care dn'a Sateanu hotari cu Cecilia sê cerceteze pe dn'a Oldescu, mam'a lui Adonisu, siedea singura cosendu in chilí'a sa, si pareá preocupata. Fati'a ei totu-de-una resoluta si dulce, in momentulu acesta esprimá o tristétia si indoiéla. Deodata si-lasà lucrulu si si-dîse:

— Óre cum voiu poté eu sci caus'a stramutârii, care o observu de vre-o optu dîle pe Adonisu alu meu? Elu pare câ nu e mai multu celu-ce a fostu; ma eu credu, câ amorulu aduce omului simtiuri sublime, si moralu bunu; dar la Adonisu vedu tóte din contra. Elu umbla nóptea, si pare câ cu sil'a vre sê-si inplinesca detorinti'a sê vorbésca cu mine; candu e a casa se inchide in chili'a sa. Dómn'e, ce sê facu? — continuà ea desperata, — fiulu meu câtu e de palidu, si elu mîe nimicu nu-mi descoperu; elu care érá atâtu de sinceru mamei sale!

Si dupa o pauza de tacere reflectà de nou:

— Elu, care pana acum se ocupá cu sciinci'a si artile, si avea unu gustu nobilu si delicatu, — acum e ca selbaticu; da, trebue sê fia ce-va misteriu aici, care elu mi-lu ascunde; dar eu nu-lu voiu lasá asié, elu trebue sê-mi spuna tóte, si inca acuma delocu.

Si mam'a lui Adonisu se si scolà, si si-in-dreptà pasii spre chili'a fiului seu mai dîcêndu: „Eu vreu sê-mi luminediu presupunerea mea; ... si sciu câ de lu-voiu intrebá eu, mama-sa, elu nu va negá.

Chilí'a lui Adonisu érá cu ferestile spre gradina, care érá despartíta de gradin'a vecina prin unu zidu. Chilí'a acést'a érá mare, si nu oferíá decâtu arte; pe pareti erau mai multe tablouri antice lucrate de Adonisu, (câ-ci elu érá si pictoru escelinte,) dintre cari mai remarcabile erau „Hasdrubalu cadiendu in genunchi inaintea ducelui romanu Corn. Scipio, si asié intindiendu-si sabi'a, cere gratia“; altulu repesintá pe „Muciu Scevola tienendu-si drépt'a sa pe focu inaintea regelui Porsena.“

Mai departe érá unu fortepianu pe care Adonisu jocá fantasíele cele mai petrundietórie; cólea statea o mésa mare acoperita de jurnale si carti mai nóue. In fine vomu caracterisá pe Adonisu Oldescu. Elu érá unu adevératu Adonis, de 24 ani; avea unu spiritu poeticu, o anima simtítória. Elu érá de o statura nalta; avea ochi bruneti si ageri; perulu blondinu lu-portá lungu si buclatu, care i dedea o espresiune si mai poetica; buzele-i incungiurau nesce mustetie blondine tinere, si o barbutia spaniolica.

Fati'a lui Adonisu din dî in dî devení mai palida; in privirea lui érá ce-va melancolicu si misteriosu. In momentulu care mam'a lui a hotaritu sê mérga la faciorulu seu, acest'a siedea in chilí'a sa langa ferésta, vorbindu cu unu veru alu seu, care érá de o etate cu elu.

— Eu nu sciu ce-ti e tîe, Adonisu?... de vre-o câte-va dîle esti asié tacutú si superatu, — dîse verulu lui Adonisu.

— Ione, -- respunse Adonisu prindiendu de mana pe verulu seu, — tu mi-esti neamu si amicu mai sinceru, credu câ potu sê-ti descoperu secretulu meu, mi-pare câ m'asiu simtî mai usioru.

— Si nici mama-ta nu scé acestu secretu?

— Ferésca Ddieu! — respunse Adonisu.

— Spune-mi dar, câ-ci eu te ascultu, — dîse Ionu.

Si dupa o pauza Adonisu incepù:

— Tu scí, câ eu m'am amoresatu in Cecilia Laudeanu, fara de a o fi vediutu vre-odata decâtu in portretu.

— Sciu da, — respunse Ionu, — si sciu câ dîceai câ vei merge cu dnulu Sateanu sê o vedi, si câ te vei silí sê-i castigi anim'a; in

fine fantasai, câ deca te vei rentorce peste unu anu, te vei casatori cu ea.

— Asié e amice, — dîse Adonisu suspinându, — nainte de asta, eu nu cunosceam alta iubire de câtu cea fiésca;... am fostu strainu in amoru, acestu simtiementu divinu. Ci nu de multu am inceputu a iubi pe Cecilia; fruntea mea ardea, si anim'a mi-vorbiá; in fine eu me simtieam barbatu, câ-ci iubiam; si me simtieam fericitu candu speram câ voiu vedé-o câtu de curendu... Dar ah! — continuà elu — aceste nu au fostu decâtu unu visu scurtu, ce te incanta pe unu momentu; si mai bine sê fu moritu nainte de a audî câ ea — s'a maritatu dupa unu strainu. Oh! scirea acést'a mi-a ucisu primulu amoru; acelu amoru de la care cuge-tam câ-mi depinde viitoriulu... Si acum — adause elu, si pe fati'a sa palida ce estinse unu purpuru de manfa — am finitu cu simtiulu sublimu; serman'a mea mama! — eschiamà elu acoperindu-si cu manile fati'a.

— Ce ti-e Adonisu? — lu-intrebà verulu seu frapatu.

— Ce?... ha, ha, — acea câ iubescu acum pe alt'a; inse pe ast'a o vedu in tóta ór'a...

— Cum, dar asié anima ai tu, care iubescu deja pe alt'a? — intrebà Ionu cu tristétia.

— Eh, eu nici nu mai am anima, câ-ci acea e amutita; si in fine cum vreu eu sê iubescu, acolo n'am trebuintia de anima; pentru câ câte frumóse voiu vedé, tóte le voiu iubi. Vreu sê-mi resbunu amorulu! — continuà elu scolandu-se si amblandu cu pasi repedi prin chilá — care mi-a sagetatu anim'a numai la vederea unui portretu. Si juru câ cu câtu mi-a fostu simtiulu primu de amoru mai sublimu, cu atât'a mi-voru fi mai revoltante cele din urma.

Ionu care erá fórte solidu, si cunoscea si pe Adonisu de atare, acum stá ingrozitu de raticirea acestoru cuvinte; elu dîse:

— Crede-me, câ eu me temu de tine;... câ-ci tu vorbesci ca unulu fara moralu; tu erai atátu de nobilu pana iubiai pe Cecilia...

— Da, si asié asiu fi si remasu, deca ea ar fi a mea; ci acum nu mai am sperantia sê fia, si de aceea facu asié ca sê o potu uitá. Si sum furiosu, câ pentru ce am iubit'o asié, pana ce nici nu am vorbitu cu ea.

— Si acum nu o mai iubesci? — intrebà Ionu.

(Va urmá.)

Lucretia Costa.

Doine si hore poporale.

— Din Maramuresiu. —

XXIV.

Câte-su rele pe pamentu,
Tóte m'au batutu pe róndu;
Câte-su rele si nu-su bune,
Tóte m'au batutu in lume...
De m'ar fi batutu odata,
Dór' de-atunci ar fi gatata!

XXV.

Candu eram in vremea mea,
Céter'a nu-mi trebuiea,
Câ-mi erá guriti'a mea,
Guriti'a si siuerulu
Mi-'ndestulá sufletulu...

XXVI.

De-asiu ajunge atât'a,
Sê punu man'a pe mandr'a,
Guriti'a i-asiu sarutá,
Ochii si sprincenele,
Pieptulu si margelele...

XXVII.

Scóla, mei baditia, scóla,
Nu diacé d'atât'a bóla,
Câ cu tine m'am uritu,
Atâto lécuri portandu.
— Draga mandruliti'a mea,
Eu atunce m'oiu scolá,
Candu tu mie-mi vei aduce
Mure negre 'n postulu mare,
Sloiu de ghiatia 'n miediu de véra;
Sloiu de ghiatia ti-e gur'a,
Mura négra ti-e fati'a.

XXVIII.

Bata-te santii, bireu,
Multu ambli de róndule meu,
Sê-mi puni péna si ciacáu,
Pune-ai la feciorulu teu!

XXIX.

Dâ in pamentu cu piciorulu,
Sê resare mohorulu,
Sê manance bireulu,
Bireulu cu bireiti'a,
Sanetatea sê-i manance,
Sanetatea feteloru,
Dragostea nevesteloru.

Culese de

Teodoru Michnea.

S A L O N U.

Poesi'a poporala romana in diariile din Pest'a.

In aceste pucine sîre voimu sê reproducemu pe scurtu apretiuirea, ce diuaristic'a din Buda-Pesta a facutu discursului de receptiune, tienutu de redactorulu acestei foi, in siedinti'a de la 31 maiu alu Societâtii magiare beletristice Kisfaludyane, despre poesi'a poporala romana.

Sê nu ne acuse nime de nemodesti! Ast'a nu e caus'a nôstra individuala, ci a toturoru Romaniloru. Totu ce s'a scrisu in privinti'a acést'a despre persón'a nôstra, se sefecta a supra sujetului tratatu de noi. Déca amu avutu fericirea a poté obtené unu succesu óre-care, meritulu apartiene poesiéi poporale romane, despre care vorbiramu. Noi furemu numai man'a, care intinseramu literaturéi unguresci acestu buchetu frumosu....

E bine, sê vedemu acuma cum a primitu diuaristic'a din Buda-Pesta acestu buchetu? sê vedemu ce efectu a facutu poesi'a poporala romana?

E de doritu sê scimu totu ce se díce despre noi Romanii in literaturéle altoru natiuni, — si candu gasimu vr'o idea, care lupta in favorulu nostru, noi diuaristii avemu detorintia dupla a o face cunoscuta publiculu nostru.

Sê incepemu dar cu diariile unguresci, amin-tindu firesce numai cele mai de frunte.

„Ellenör“, (Controloru,) diuarium mare, de tóte dílele, in nrulu seu de la 1 juniu, in foisióra incepe reportulu seu astu-felu: „Siedinti'a de la 31 martiu a Societâtii Kisfaludyane fu nu numai lunga, dar si meduósa. Audíramu disertatiuni interesante de la membrulu estraneu Vulcanu, Fr. Toldy, si o poesiá lirica de Dalmady. Disertatiunea prima fu a lui Iosifu Vulcanu, care tienendu-si discursulu de receptiune, Aug. Greguss ca secretariu reimprospetá datin'a, prescisa si de statute, ca noulu membru sê fia salutat, ceea ce in timpulu din urma nu se mai facea. Macaru de nu s'ar fi facutu nici acuma, si dinsulu n'ar fi salutat cu atát'a neistetfime si netactu pe scriítoriulu romanu. Elu adeca incepù a politisá, a vorbí despre neintielegerea natiunalitátiloru, despre atítiare etc. incátu numerosii asistenti romani se uitau cu mirare unii la altii, si nici gratulatulu nu se potea simtí in sal'a unui institutu beletristicu, unde i se esplicá, ce spiritulu sublimu si liberalu se revérta a supra legiloru nôstre pentru natiunalitáti. Vulcanu multiamí prin câte-va cuvinte alegerea sa de membru, apoi cetí unu studiu detaiatu despre poesi'a poporala romana, ce noi lu-publicámu intr'unu estrasú cátu se póte de lungu.“ Apoi urméza estrasulu, care ocupa peste *cinci colonne* de foisióra, citandu mai multe poesií, — si in fine incheia: „Dupa acésta lectura interesanta a cetitu mai multe poesií interesante traduse de dinsulu, in cari bogatí'a poetica si originalitatea espresioniloru intru adevéru eescelenta. Dintre aceste amintimu dialogulu de amoru intro „Cuculu si turturic'a“, care in privinti'a fragedímii abié are parechia. Ér din balad'a „Miór'a“ citámu urmatoriulu pasagi admirabilu:

Se li spuní curatu,
Ca m'am inoratu

Cu-o mandra craiésa,
A lumei mirésa;
Ca la nunt'a mea
A cadiutu o stea;
Sórele si lun'a
Mi-a tienutu cunun'a;
Bradi si paltinasi,
I-am avutu nuntasi;
Preoti, muntii mari,
Paseri, lautari,
Paserele mií,
Si stele faclii. . . .

Intre cele cetite fu o balada poporala, care ne intereseza si pe noi, cá-ci ea suna despre regele Matheia, si se pare cá se reduce la complotulu in contra marelui rege, ce Matheia lu-pedepsece aspru. Derima cu tunuri intréga cetatea Buda:

Ca se piéra cei multi rei,
Piéra si buni între ei!

Ascultatorii petrecura cu cea mai incordata atentiune atátu disertatiunea, cátu si poesiéle cetite, si salutá cu vivate pe disertatoriulu. Disertatiunea si poesiile voru aparé in colectiunea de poesií poporale romane a Societátii.“

„Pesti Napló,“ (Diuarium de Pest'a) diuarium mare, apare in tóte dílele de dóue ori, in nrulu seu de la 1 juniu, in editiunea de séra, in foisióra scrie aceste: „Siedinti'a de adi a Societâtii Kisfaludyane se deschise cu o mica festivitate de casa. Augustinu Greguss asta-di introduse in societate prin unu discursu pe noulu membru estraneu, dlu Iosifu Vulcanu.“ Urméza discursulu dlui Greguss, apoi „Napló“ continua: „Iosifu Vulcanu multiamí prin cuvinte bine simtíte alegerea sa si acésta salutare cordiala. Apoi tiene unu discursu de receptiune despre poesi'a poporala romana.“ Urméza estrasulu din discursu, dupa care incheia: „Disertatoriulu la finea eminintelui seu studiu saluta Societatea Kisfaludyana, care va sê edeie o colectiune de poesií poporale romanesci traduse in limb'a magiara. Dreptu intregire la acésta disertatiune primita cu vivate, dinsulu cetesce ca de probe câte-va traductiuni de poesií poporale romane, cerendu-si scusele, déca din lips'a exercitiului in versificatiunea unguresca, traductiunea sa ar avé defecte tehnice. Acésta modestia se adevéru de esagerata, cá-ci de multu nu audíramu o traductiune poetica atátu de usióra si curgatória, ca si ceea prin care a sciutu a reproduce in unguresce cantecele pline de poesiá originala „Cuculu si turturic'a“ — „Miór'a“, — „Iorgovanu si sierpele.“ Multora dintre poetii magiari mai noi le-ar prinde bine manuirea cea detersa, originala, caracteristica, a limbei unguresci, ce amu observatu la acestu compatriotu romanu alu nostru. Dupa disertatiunea sa primita cu vivate insufletite urmá propunerea lui Paulu Gyulay, ca aceste poesií sê se alature la colectiunea de poesií poporale romane a Societátii.“ Pana aici „Pesti Napló,“ care totu in acestu numeru in foisióra mai reproduce un'a dintre baladele cetite: „Mateasiu craiu.“ Unu evenimentu destulu de considerabilu a-cest'a la unu diuarium, care numai estraordinariu-minte publica si poesií.

„A Hon“, (Patri'a,) diuarium mare, ese in tóte

dilele de două ori, în edițiunea de seară a nrului său de la 1 iunie, reportându în foisiora despre ședința de la 31 mai a Societății Kisfaludyane, dîce că aceea fu cu atît mai interesantă, cîci pan'acuma nici unul dintre membrii nemagiari ai Societății n'au ținut discursu de recepțiune. „Poesia“, — dîce diariulu nostru, — a restituit deja multe simpatii conturbate de politica, de ora-ce în schimbarea tesaurilor spirituali escita o stîmă reciprocă, er ast'ă nasce simțiminte fratiesci. Acet'ă fu caus'ă principală, pentru care în anul acesta scriitorulu romanu, Iosifu Vulcanu, fu alesu membru estraneu alu societății. Membrii, continua „Hon“ după resumerea cuventului de salutare a lui Greguss, cari erau de fatia în număr considerabilu, salutara cu vivate pe Vulcanu, care ceti despre poesia populară română o disertațiune mai lungă și în multe privințe interesantă. Apoi după ce publica unu estrasu medescu alu discursului, încheia cî „traducțiunile cetite au fostu pré demne de atențiunea auditorilor.“

„Budapesti Közlöny“ (Organu de Buda-Pest'a.) diariu oficialu, apare în tôte dilele, în nrulu său de la 2 iunie sacrifică discursulu nostru de recepțiune o colona, publicandu dintr'insulu unu estrasu, și în fine accentuandu, cî traducțiunile cetite sunt „fluide și bine reusite.“

„Fővárosi Lapok“, (Foi de capitala) diariu beletristicu, de tôte dilele, în nrulu său de la 2 iunie, scrie cî: „Greguss a introdusu pe noulu membru estraneu alu Societății, Iosifu Vulcanu, care a ținut o disertațiune fôrte interesantă despre poesia populară română.“ Urméza estrasulu din discursu, apoi termina: „A cetitu și câte-va traducțiuni frumoșe, dintre cari un'ă cea mai frumoșă „Miór'a“ va aparé în fôia noastră.“ Traducțiunea „Miórei“ s'a publicatu apoi în nr. de la 4. iunie alu diariului „Fővárosi Lapok.“

„Reform“, (Reforma) diariu mare, de tôte dilele asemenea publică în foisior'a nrului de la 1 iunie, una dintre baladele cetite, și a nume: „Sórele și lun'a.“ În reportulu său despre ședința se marginesce în a face unu estrasu din discursu, însemandu, cî disertatoriulu fu salutatu cu vivate.

Dintre foile de septemana vomu citá numai trei, cele mai de frunte.

„Magyarország és a Nagyvilág“, (Ungari'a și lumea mare,) fôia ilustrată, în nr. său de la 4 iunie, asemenea publică unu estrasu meduosu,

„Vasárnapi Ujság“, (Fôia-de domineca,) fôia ilustrată, în nrulu său de la 11 iunie publică afara de estrasulu destulu de lungu și un'ă dintre baladele cetite; și a nume cea intitulată: „Ioanu Iorgovanu și șierpele,“

„Hazánk s a Külföld“, (Patri'a noastră și străinătatea,) în nrulu său de la 7 iunie, afara de unu reportu pré favorabilu, mai publică și traducțiunea baladei „Cuculu și turturic'a.“

Sê trecemu acuma la diariile germane! Vomu înregistrá numai cele două de frunte, cari ambele repesinta unu număr de vr'o 18 mii de abonanti.

„Ungarischer Lloyd“, (Lloydulu unghurescu,) diariu mare, ese în tôte dilele de două ori, în nr. său de la 2 iunie, în edițiunea de demanétia, publică unu estrasu destulu de esauriant, apoi încheia: „În fine disertatoriulu ceti câte-va traducțiuni executate de dinsulu în limb'a unghurescă. Aceste traducțiuni esceleza prin nefortiare, precum și prin o bogăția de rime,

cari ni revoca originalulu, — și aflara dimpreună cu disertațiunea introductória meritat'ă complacere,“

„Pester Lloyd“ (Lloydulu de Pest'a,) celu mai latitu diariu în Buda-Pesta, care apare de două ori pe di, în numărulu său de la 3 iunie, în edițiunea de demanétia scrie cu însufletire: „Eri (31 mai) ținut Societatea Kisfaludyana, sub ședința vice-ședinței ei Tr. Toldy, ședința sa de maiu. Eră acet'ă o înaltătoria festivitate de maiu, înse nu în templulu amicabilei și junei nature, ci în cel'ă dedicatu muse-loru, în palatul academie unghuresci de științe. Eră o serbare de înfrățire a artii poetice magiare cu cea română. Prilegiulu pentru acet'ă se oferí prin membrulu estraneu Iosifu Vulcanu, unu Romanu, carele anunțiasse pe eri discursulu său inauguralu despre poesia populară română.“ După acetă introducere urméza reportulu facutu cu multa istetîme și de o estensiune voluminosa, care se încheia cî „lectur'a fu primită cu o via complacere.“

Încheiâmu aice citatiunile nostre din diariile magiare și germane, și numai simpleminte indegetâmu ponderositatea unoru asemenea publicațiuni, de cari a rare ori avem ocaziune sê cetim în aceste diaric, dintre cari unele — cele germane — sunt cunoscute și afara de granițele imperiului austromagiaru, și astu-felu voru vorbi despre geniulu poporulu romanu la unu cercu mai estinsu, amu poté dîce, cî la tóta lumea literară . . .

Sê ascultâmu acuma și apretuirea confratiloru nostri, sê audim ce scriu diariile române din Buda-Pesta!

„Federatiunea“ în nrulu său de la 4 iunie ne saluta prin urmatoriulu articolu:

„Productele spiritului omenescu sunt proprietatea comună a omenimei întregi. Déca frundiarim paginile istoriei cu atetiune, ne covingemu, cî ori-ce idea sublimă, ori-ce rezultat alu cugetârilor serioșe a trecutulu ca creditate sacra, nealienabila de la o generațiune la cea-altă; de la unu popor la altulu. Clasicitatea elina a fostu mam'ă nutritória, a fostu legă-nulu în care s'a legănatu și dezvoltatu classicitatea română veche. Simburele culturii popóreloru moderne, cari se afla asta-di pre unu gradu înaltu alu lumineloru, a prosperității spirituale și materiale, e de a se cercă la popórele clasice ale evului anticu. Totu ce e bunu, fru mosu, sublimu, tôte ideele mari, tôte invențiunile și operele ingeniului omenescu cu timpu se prefacu în dominiu, în avere comună și indivisibilă a popóreloru.“

„Popórele potu sê fia proprietarie eschisive a teritoriiloru ocupate de ele, a bunuriloru materiale casigate prin activitatea loru, înse productele spiritului loru nu potu formá obiectu de proprietate eschisivă, acele sunt averea omenimei întregi, sunt unu bunu de acarui-a posesiune eschisivă trebuie sê renuncie bucurosu ori-care popor în favorulu celui-a-altu popor sociu, pentru-că frățietatea, egalitatea, și pacea eterna, cari de multe ori se conturba prin lupt'a intereselor materiale, numai atunci se va poté consolidá între popóre, déca voru fi în unu comerțu spiritualu neîntreruptu, déca se voru cunósce bine unulu pre altulu, déca voru scí apretiuí unulu în celu-a-altu demnitatea omenesca, facultățile spirituale, cari sunt donulu creatorulu și déca pe bas'a cunóscerii și apretiuirii imprumutate se voru iubi unulu pe altulu.“

„Înse popórele, ca atari, nu potu stá în coatingere

spirituala nemidilocita unele cu altele, ci o asemenea legatura trebuie să fie întreținută prin individi, cari si-au luat a supra lor misiunea a petrece cu atențiune miscamintele activității spirituale a poporului carui-a apartinut, a cultivă unu ramu alu cunoscintelor omenesci, a cuprinde in unu sistem si a dá forma esterna ideilor frumóse si expresiunilor poporului.

„Poporul romanu va fi cu recunoscintia perpetua către acei ai sei si barbati de alta natiunalitate, cari ocupandu-se cu unu ramu sé altulu alu sciintelor, si-au alesu de studiu istoria si limb'a noastră natiunala si scotiendu la lumina rezultatulu scrutarilor lor, au facutu să fimu cunoscuti inaintea Europei civilizate, au facutu să dispara intunereculu, cu care unii voiau să acopere originea si latinitatea limbii noastre.

„Nu e de lipsa să-i numescu, pentru-că toti cunosc numele acelor-a cari prin sciurile lor franceze, italiene si germane au chiarificatu pe straini despre originea, limb'a, fatalitățile prin cari amu trecut si pusetiunea noastră politica si sociala. Si deca despre tóte acestea ne-amu incunoscintiatu cu placere si multumire, nu amu potutu dorí din destulu, ca să se afle câtu de multi dintre connatiunali nostri si de acei-a, cari, ocupandu-se cu óre-care ramu alu sciintelor, să nu intrelase a ne face cunoscuti si acelu poporu, cu care de seclii vietuim la-olalta, inse dorere, nevrendu a descinde din positiunea sa privilegiata, si neprivindu in poporul romanu altu ce-va decâtu pre supusii sei, nu si-au datu nesuinti'a de a ni cunósce originea, limb'a, datinele, literatur'a etc.

„In această privintia D. Iosifu Vulcanu merita recunoscintia noastră deplina, ca primul care in modu asié dicundu oficiosu, in adunare publica si solemna a facutu să cada ceti'a de pe ochii acelor-a, cari despretiuescu totu ce e romanu si in poporul romanu nu vedu alta-ce, decâtu o masa ignoranta.

„Dlu Iosifu Vulcanu, ca membru onorariu alu societății magiare Kisfaludy-ane, fundata pentru cultivarea sciintelor frumóse, in discursulu seu de receptiune a tractutu cu multu intieligintia si spiritu despre poesi'a poporala romana.

„Tem'a interesanta a discursului, dara mai alesu avisulu, că unu membru nou de natiunalitatea romana va vorbi antă'a óra in siedinti'a societății Kisfaludy-ane, a adunatu unu numeru mare de auditori, cari asceptau cu mare nerabdare deschiderea siedintiei prin v.-presiedintele Fr. Toldy.

„Anunciandu-se deschiderea siedintiei, secretariulu societății A. Greguss ie cuventulu si saluta pe membrulu nou. Cuventulu de salutare a D. Greguss intru atât'a nu a potutu multumi pe auditorii romani, încātu s'a ocupatu si de politica, care cu această ocaziune a potutu remané neatinsa.

„Acum se urcă la tribuna D. Iosifu Vulcanu si multumindu in pucine cuvinte societății pentru onórea de care l'a facutu partasiu, alegundu-lu de membru alu seu, între cea mai viua placere a ascultatorilor a datu cetire interesantulu seu discursu despre poesi'a poporala romana.

„Ironia sortii si coincidentia impregiurarilor asié au dispusu, câtu tocmai acelu literatu magiaru a presiediutu adunarei in carea s'a glorificatu ingeniositatea poporului romanu, care (barbatu) atâtu in vieti'a sa privata, câtu si cea publica, ca profesorulu la universitate de pre cathedra, in modulu celu mai in-

sultatoriu s'a exprimat mai de multe ori despre romani si despre literatur'a lor, si care acum captivat si incantatu prin avutiile, frumsetiele, si elegantia a poesiei poporale romane, desfasiuriate prin domulu disserante, a trebuit să si faca in interiorulu seu cele mai aspre muștrări pentru injuriile facute poporului romanu cu atât'a neprecugetare.

„Sperandu, că interesantulu discursu alu Dlu Vulcanu se va publică si in diuariile noastre, me restringu a aminti, că acelu-a, dupa o introducere, in care se tratéza cu multa genialitate diferenti'a între poesi'a poporala si cea artificiosa, se impartiesce in trei parti, in cari se vorbesce 1) despre colinde 2) despre balade si romantie 3) despre doine.

„Autorele definiéza cu precisiunea receruta insemnetatea acestora numiri si ni face cunoscutu cu-prinsulu fia-carei-a in deosebi.

„Fórte mare efectu a produsu acele parti ale discursului Dlu Vulcanu, in cari demustra cu multa istetime, câtu de tare iubescu poporul romanu natur'a, cum nu póte traí elu fara de a hori, cum canta elu despre sóre, luna, stele, despre florile campului, despre animale, paseri, despre virtutea si bravur'a romana, despre arme si batatalia etc.

„Cumca ce impresiune a facutu preste totu discursulu autorulu a supra ascultatorilor „membri ai societății“ si privati, dovedesce din destulu cercustarea caracteristica, că Pavelu Gyulay, unulu dintre cei mai mari poeti si critici ai natiunii magiare, incantatu de genialitatea poetica si fantas'a admirabila a poporului romanu a propusu, ca discursulu dlu Vulcanu să se puna de prevorbire in colectiunea de poezie poporale, traduse de Iulianu Grozescu si de Georgiu Ember si edande de societatea Kisfaludy-ana. Asemenea s'a propusu si s'a primitu cu unanimitate, că poeziile poporale traduse si cetite de d. Vulcanu in siedinti'a de asta-di, abstragundu de la aceea că voru ocupá locu in analele societății, să se tiparésca si in colectiunea amintita. *)

„Din această resolutiune luata de societatea Kisfaludy-ana vedemu cu multumire, că acei-a pentru cari literatur'a poesi'a poporala romana a fostu terra incognita pana acum, si cari totu-de-una au vorbitu in batu-jocura si cu despretiu despre poporul nostru, dupa ce incepura a cunósce numai o particica din nenumeratele producte ale spiritulu romanu, se vediura necesitati a recunosce, că ei au fostu in ratecire demna de compatimire candu au condamnatu ce nu au cunoscutu pana acuma si au ignoratu nisce avuti spirituale asié de pretióse ale unui poporu sociu, inzestratu de la natura cu facultăti atâtu de escelinte.

„Salutâmu dara cu cea mai sincera cordialitate pe dlu Iosifu Vulcanu, care la meritele ce si-a cascigatu pana acum prin cultivarea sciintelor frumóse si prin latirea gustulu de cetitu la publiculu nostru, i-si adauge altele nóue, luandu-si a supra frumós'a si laudabil'a misiune de a face cunoscuta strainilor o parte din literatur'a noastră si de a cascigá onóre si recunoscintia numelui romanu.

„Dlu Iosifu Vulcanu, prin activitatea sa neobosita, prin studiele sale serióse si prin rezultatele produse pe carier'a de scriitoriu natiunala, si pana acum si-a

*) O mica rectificare! Dlu Gyulay a propusu, ca poeziile cetite se se publice in colectiunea Societății, — ér propunerea pentru publicarea discursului se facu de dlu Greguss. Red.

casigatu mai multe tître la recunoscinti'a publicului nostru; suntemu convinsi, câ dlu Vulcanu neintreruptu va avé in vedere, câ numai in activitate e viétia, unu poporu numai prin desvoltarea facultátiloru sale spirituale si fisice si-póte eluptá positiunea ce-i compete intre popórele socie si asié credemu, câ Domni'a-sa din candu in candu ér ne va surprinde câte cu o fapta asié de frumósa ca acea de asta-di; din candu in candu ér va face sê resune córdele musei romane intre murii magiari si totu-de-una i va succeda a stórcere recunoscinti'a strainiloru pentru productele spiritului romanu."

Éra „Albin'a“ in nrulu seu de la 4 juniu publica urmatóriele:

„Dlu Iosifu Vulcanu, ca membru esternu nou alu Societátii scientifice magiare, numite a lui Kisfaludy, in siedinti'a lunaria in 31 maiu a. c. si-a rostitu discursulu seu de receptiune, care a produsu o impresiune câtu se póte de favorabila.

„Dlu Vulcanu a vorbitu despre poesí'a romana poporala, pe care caracterisandu-o, aretà unguriloru frumseti'a, sublimitatea, poterea incantatória a poesíei poporului nostru.

„Citá in acésta privintia judecátile unoru autoritáti straine, mai vertosu a literatului francesu Michelet.

„Represintă apoi poesí'a nóstra poporala ca cantatória frumsetiloru naturei; — vorbí si despre Iléna Cosindiana; aretà in fine, câ poesí'a poporului nostru nu e numai lirica, ci in mare parte si — epica.

„Aduse o multime de esemple pré nimerite si de minune traduse in versuri magiare.

„Discursulu in generalu a fostu ascultatu cu multa placere si aplaudatu, ér foile ungresci reportandu despre acestu discursu, se 'ntrecu a-lu laudá si admirá frumseti'a poesíei nóstre poporale.

„De amu avé si prin alte Societáti straine literarie represintanti atátu de demni si dibaci, ca dlu Iosifu Vulcanu.“

CE E NOU?

*** (In nrulu presinte) incepemu publicatiunea unei novele, la care e subsemnatu unu nume necunoscutu inca in literatura. Autórea ei, domnisiór'a Lucretia Costa, acuma pentru prima-óra pasiesce in publicitatea literaria. Este dara detorinti'a nóstra a recomandá atentunii on. pulicu cetitoriu acestu talentu nou, care apare atátu mai considerabilu si suprindietoriu, câ-ci se ivesce dintre damele nóstre din Ungari'a. — Totu in nrulu presinte publicâmu dupa „Informatiunile“ de la Bucuresci o poesía gasita intre scrisorile nefericitului poetu N. Niculeanu, carele nu de multu a moritu in institutul nebuniloru langa Bucuresci. Acésta poesía e un'a dintre cele mai frumóse piese, ce lir'a romana a produsu de câti-va ani. Sermanulu Niculeanu!...

*** (Academí'a romana de dreptnri.) Comitétulu Asociatiunii transilvane publica unu apelu calduruoscu catra toti Romanii si toti alti iubitorii de progresu, pentru a contribuí la infiintierea unei academíe romane de drepturi. Dorimu din tóta anim'a, ca apelulu sê nu resune in pustii, ci sê ffa incoronatu cu succesulu celu mai stralucitu. Liste de subscriptiune sunt depuse si la redactiunea nóstra, si vomu inaintá cu tóta placerea contribuirile intrate la noi.

*** (Societatea Petru Maiorú) a tinerimei romane

din Pesta a votatu o adresa de incredere eminintelui nostru publicistu, dlu Ionu Porutiu, care acuma suferé pentru principiile sale in inchisórea de la Vatiu. Adresa' a fu inmanuata prin o deputatiune.

*** (Parintele metropolitu Siaguna.) precum affâmu cu bucuria, e deja deplinu sanetosu.

Din strainetate.

*** (Ordinea e restabilita la Paris!) Asié suna telegramulu celu mai nou alu guvernului de Versali'a. Comun'a e invinsa, conducatorii ei sunt prinsii. Inse tabloulu ce se infatisiéza invingatoriloru, intrandu in Paris, e infricosiatu. Insurgentii in desperatiunea loru aprinsera tóte edificiele renumite si monumentale. Unu spectacolu mai grozavu decátu acest'a nu s'a potutu vedé de la arderea Moscoviei. Orasiulu placeriloru deveni orasiulu infioráriloru. E plinu de flacare si morti, incátu cium'a usioru póte sê erumpa Daun'a Parisului intrece chiar si sum'a desdaunárii de resbelu. Palatulu Tuilleriesiloru, cas'a orasiului, palais-royal, teatrulu port S. Martin, Odeon, Chatelet, theatre lyrique nu mai esiste. Fantanele saritórie din piati'a Concordiei, statu'a orasiului Lille asemene sunt derimate. Dintre insurgenti numai pucini scapara. Dombrowsky fu impuscatu numai decátu; Burgeret, acestu Erostratu modernu, care aprinse palatulu Tuilleriesiloru, e prinsu. Favre a tramisu unu cerculariu catra guvernele tieriloru din pregiuru, ca acele sê considere pe insurgenti fugari de nesce criminalisti ordinari, si sê-i estradeie guvernului de Paris. In contra acestuia Victoru Hugo a publicatu unu manifestu, pentru care apoi lu-fluerara la Brusel'a. Thiers intrandu in Paris, fu primitu cu entusiasmu mare.

*** (Capítulu „comunei“ de Paris.) Anim'a ni sangerá, man'a ni tremura, o dorere estrema ne petrunde la scrierea acestoru síre. . . Sor'a nóstra cea mai mare, protectóri'a nóstra in trecutu si speranti'a nóstra in viitoriu, plange, si plansulu ei este sfasíatoriu. . . Bel'a, splendid'a, superb'a Francia, asta-di se afla in doliu, si doliulu ei este si alu nostru. . . Nu fu de ajunsu desastrulu causatu de miraculosulu norocu alu armelor germane, ci trebuí sê mai vina si fratele sê infga pumnalulu ucidentoriu in anim'a fratelui, trebuí sê urmeze teribilulu macelu civilu, de care se ingrozí tóta lumea civilisata. . . Renumele fatalu alu lui Herrostrate, devastarea Romei de vandali, arderea Moscoviei, — tóte disparu in comparatiune cu numele si faptele celoru ce condusera „comun'a“ de Paris. . . Dar nu vomu continuá. . . Nu vomu desfasiurá mai pe largu apretiuirea nóstra relativu la evenimentele mai próspete de la Paris. . . Dóra nici nu suntemu destulu de competinti. . . Apoi se póte, câ dóra si comunistii voru fi avendu unele cuvinte; se póte câ si guvernulu din Versali'a a comisu unele erori. . . E bine, istori'a va judecá. . . Nici odata inse istori'a nu va aprobá vandalismulu comisu de comunisti in culmea desperatiunii loru. . . Ne marginimu dara in a face cunoscuti pe autorii acestoru barbarie, cari si-au scrisu numele loru cu litere de sange in istori'a Franciei nefericite. Loculu primu compete lui Dombrowschi, fostulu dictatoru alu comunei. Dinsulu are o biografia fórte romantica, care s'a publicatu deja in nr. 16 alu foi nóstre, in rubric'a sciriloru din strainetate. Deci nu o vomu repetí. Talentulu lui militaruu nu se póte contestá. Dorere câ l'a intrebuintiatu in favorulu unei

cauze atâtu de condannabile. — Generalulu Cluseret a figuratu si la Garibaldi si in America. La Paris fiindu batutu, fu depusu si arestatu. — Felix Piat, Paschal Grousset, Jules Vallés, Delescluze, Arnauld fure înainte de rescóla tori diuaristi republicani. — Cournet si Gambon mai de multu erau necunoscuti, si numai valorile evenimentelor i aredicara la suprafatia. — Assy, n'a facutu parte din guvern, inse ca siefulu societâti Internatiunale, a contribuitu la esecutarea macelurilor. — Portretele toturora, dreptu curiositate, se publica in nrulu presinte.

* * (Revederea dupa resbelu.) Pacea e incheiata intre francesi si germani. Prinsoierii francesi se rentorcu la vetrele lor familiarie. Momintele revederii voru fi dulci. Ilustratiunea din fruntea acestui numeru ni represinta unu asemenea momentu. Feciór'a candida, adancita in meditatiuni melancolice, suspina cu dorere si cugetulu ei sbóra in departare, la amantulu ei, care a plecatu in resbelu. . . . Dar éta apare figur'a eroului ranitu. . . . Ah! ce fericire va sê urmeze acuma! . . . Sê nu-i conturbâmu!

Glume si nu pré.

Tat'a: Pentru ce ve~uitati cu atâ'ta doru la strada?

Fetele: Ni place music'a militaria.

-Cetindu unu preotu evangeli'a samarinenei, care e fôrte lunga, dupa ce o ceti, lu-intrebà unu poporeanu:

— Ên spune-mi dle parinte, pentru ce e asié lunga evangeli'a de asta-di?

— Apoi audisi, câ vorbesce in ea o muiere, — respunse preotulu — negalantu.

— Ce sê-ti dau pentru o sarutare? — intrebà unu june pe o fêta frumósa.

— De la unu cavaleru frumosu nu pretindu — nimica, — fu respunsulu.

Gâcitura de siacu

de Paulu Botosiu.

tea	¹⁸ rani	⁷ Dór'	¹⁴ cei	ni-oru	¹⁰ De	de	ruptu
pe	nii	a-	ti-	mani	pe	⁴ mai	nemu
to-	sór-	¹² a-	² nu	bravi,	mani	ca	⁶ tre-
¹² ma	sati	Bo-	siá	Ne-	² cu	tie-	a
fostu	siu	⁸ ra,	²⁰ eg,	ulu	Se	⁵ d'ani	ris-
ft-	¹¹ ro-	cum	In	De-	³ su	⁶ pe	ne
a	ni'a	⁹ De	ro	³ Mul-	Pa-	ce	⁶ te
¹⁰ candu	frati	se	ca	slavi;	mani	te	² a.

Se póte deslegá dupa saritulul calului.

Deslegarea rebusului din nr. 18.

„Romanulu tiene minte.“

Deslegare buna primiramu de la dómnele: Ecatarina Olariu, Anastasia Orbonasiu, Paulina Pelle.

Post'a Redactiunii.

Espedarea tablourilor s'a inceputu si totu se continua. Conformu programului nostru, fia-care abonante va avê se solvésca la primire 50 cr. pentru portretulu lui Ionu Brateanu.

La mai multi. Dilele trecute primiramu mai multe epistole, cari ne felicita pentru discursulu tîenutu de noi in Societatea Kisfaludyana. Nepotendu respunde la tóte aceste gratulari in particularu, ni esprimemu multiamit'a pe calea acést'a.

Naseudu. „Copil'a trista catra turturea“ se va publicá. Anecdotele asemenea. Cele promise voru fi bineprimite.

Rogatiunea orfanului. De la sublimu pana la ridicolu — numai unu pasiu. Asculta o strofa:

Pentr'aceea, Dómne, dara,
Me rogu ca se-i departezi:
Se-i stirpesci din a mea tiéra,
Ca-ci de nu — me n'veninezu . . .

Nu cumva se faci una ca ast'a, ci lapeda versulu acest'a in focu!

La o fetitia. Nu se póte publicá. Cu tóte aceste inse e o incercare bunisióra. Inainte dara — studiandu!

La sor'a mai mare, Franci'a. Nu se póte publicá. Contiene mai multa politica decatu poesia.

„Dsiórei S.A.“ Este 'n ea o idea destulu de buna. Inse versificatiunea? Unu ce grozavu! Nisce sire lungi ca de aice pana la dtu.

Suplementu „Cavalerii Noptii“ tomulu IV, còl'a IX.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu: **IOSIFU VULCANU.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pesciloru, Nr. 9.